

Olipa kerran viljanviljelijä, jolla oli myös konepaja. Eräänä sateisen syksyn päivänä silloinen Itella toi Tebooilta kirjeen. Kirjeessä oli lasku kuivurin syömästä polttoöljystä.

Viljelijä harmistui vallan, jolloin takaraivoon aiemmin jäänyt biokaasu-sana sai viljelijän aivot toimeen. Ahkerasti tuumailtiin, laskeskeltiin, suunniteltiin ja piirrettiin. Kaikki asiat kannustivat jatkamaan.

Konepajan kehityshankkeista tuttu kaveri innostui myös, ja niin kaverukset matkasivat Saksaan tutustumaan biokaasutuksen eturintamaan.

Tuliaisina oli paljon ideoita, jotka piti tuumailla Suomen sääolo-suhteisiin sopiviksi. Insinöörin koulutus ja reilut 20 vuotta yrittäjänä jalostivat suunnitelman.

Rahoitus järjestyi ja reilu vuosi kaivurin ensimmäisen kauhaisun jälkeen voitiin todeta, että kaasupressua nostaa pahanhajuinen kaasu.

Alkuperäinen idea jalostui matkan varrella. Aiempi osaaminen otettiin hyötykäyttöön laitoksen teknisissä ratkaisuissa. Nyt kehitämme alalle uutta, varmatoimista tekniikkaa – suomalaisella osaamisella ja tekemisellä.

